



MICHAEL T. ANDERLE

BIJTERIGE BIJRIJDER

DE KURTHERIAN™ GAMBIT - BOEK 13

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

Met dank aan de volgende speciale adviseurs

**Jeff Morris - US Army -
Asst Professor Cyber-Warfare, Nuclear Munitions (actief)
Heath Felps - US Navy CPO (actief)
Toru Sekkiguchi - Björn Schmidt - Ondersteuning
voor Japanse vertalingen**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel
My ride is a bitch

Copyright © 2016 LMBPN Publishing
Omslag: Jeff Brown www.jeffbrowngraphics.com
Cover *copyright* © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2016.

Bijterige bijrijder

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, februari 2022, www.transfiction.nl
Copyright © 2021 LMBPN Publishing

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2021, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com
ISBN:
978-1-64971-483-1 print
978-1-64971-484-8 ebook

NUR 333

NL22-0004-00021 – Versie 1.01

PROLOOG

Berlijn, Duitsland

Zeven locaties werden voorgelegd aan de groep mannen en vrouwen die waren uitgenodigd om naar het Duitse Federale Inlichtingencentrum te komen.

‘We hebben,’ zei Dr. Schäuble, een professor die voor dit project van de Humboldt Universität was uitgeleend, tegen degenen die zich hadden verzameld rond de lange, met de hand gesneden palissander tafel, ‘zeven locaties, maar we hebben slechts middelen om er op dit moment drie te controleren.’ Hij stond geleund over de tafel en keek naar de verschillende kaarten die waren neergelegd. ‘Zoals je kunt zien, bevindt zich er een op Antarctica. Het is, op basis van de geruchten, van mensen uit de Nazipartij. Iemand, mogelijk de Thule-groep, heeft een basis gebouwd en achtergelaten in de strenge kou. Amerikanen,’ hij boog zijn hoofd naar drie mannen aan de tafel, ‘gingen daar in 1947 naartoe en hebben daar, heb ik gehoord, een slechte tijd doorgemaakt.’

‘Ik dacht dat de Amerikaanse situatie gewoon te maken had met slecht weer?’ vroeg een jonge vrouw aan het eind van de tafel.

‘Dat zou je denken, maar een van de schepen was vermoedelijk in tweeën gesneden,’ zei Dr. Schäuble. ‘Op dit moment beweren de Amerikanen dat het weer de reden was dat de vlootoefening werd afgeblazen en de schepen dwong om te keren. Maar,’ hij keek de tafel rond, ‘mijn contacten zeggen dat de Amerikaanse regering een eigen expeditie naar dit gebied opzet voor het geval ze de kans krijgt om geheimen te onthullen die de Nazi’s met zich meenamen.’

Hij ging zitten en opende de manilla-map die voor hem lag. ‘Als jullie allemaal jullie mappen willen openen op de eerste locatie

waar we gezamenlijk mee hebben ingestemd, dan zullen we bespreken of de Nazi-basis genoeg interesse heeft van degenen die hier vertegenwoordigd zijn om op onze shortlist te komen. Zoals u weet, heeft de Duitse regering de bevoegdheid om op deze zeven locaties in te checken, en met een aanzienlijke financiële investering kunnen uw bedrijven profiteren van de gevonden technologieën.'

Dr. Schäuble keek op van zijn papieren. 'We hebben iemand om met ons te praten over aanvullende Nazi-gegevens die niet met de Amerikaanse regering zijn gedeeld. Die persoon...' Er werd op de deur geklopt en de dokter draaide zich om terwijl hij zijn opmerking afmaakte, 'staat, zo te horen, op het punt om u op de hoogte te brengen.'

HOOFDSTUK 1

QBS ArchAngel boven Japan, 17 uur voor de ontmoeting in Japan

John liep naar Bethany Anne's suite, de haren in zijn nek stonden overeind.

Gabrielle had gezegd dat ze Bethany Anne minstens een paar uur niet had gezien of gesproken. Ze dacht dat Bethany Anne bij hem of een van de andere jongens was. John bevestigde dat ze bij geen van hen was. De laatste keer dat iemand haar had gezien, liep ze haar suite binnen met Ashur, een appel en een stapel post die met het laatste transport was meegekomen.

Nieuwsgierig, maar ook een tikkeltje ongerust, vroeg John ArchAngel of Bethany Anne sliep, maar hij was op de hoogte dat ze dat niet was. ArchAngel zei niet te weten waar Bethany Anne op het moment was.

Dat kon maar een van twee dingen betekenen. Bethany Anne was niet op het schip of had ArchAngel expliciet verteld niet iedereen te laten weten waar ze was.

Of allebei.

John ging naar binnen, liep door de buitenste suite en klopte op Bethany Anne's slaapkamerdeur.

Niets.

John trok een grimas en klopte harder. Voor de tweede keer hoorde hij niets. John riep: 'ArchAngel. Dit is John Grimes.'

ArchAngel antwoordde: 'Ja, ik herken je, John. Het is niet nodig om mij te vertellen wie je bent.'

'Er komt een tijd...,' snauwde John. 'ArchAngel, door mijn recht als Queen's Bitch, implementeer ik toestemming, zeg maar *Queen's Permission*, om haar suite binnen te gaan.'

‘Goedgekeurd, John,’ antwoordde de stem, en John hoorde de sloten van de suite losgaan. Alle zeven.

Hij opende de deur een paar centimeter. ‘Bethany Anne?’ Hij hoorde niets en deed hem verder open. ‘BA? Baas?’

De suite was leeg.

John zag dat haar bed was opgemaakt en liep naar haar persoonlijke kast. Het was gesloten en vergrendeld.

Verdomme, dacht hij.

John keek op, zijn ogen gesloten. Godzijdank was een migraine niet mogelijk. ‘ArchAngel,’ maak alsjeblieft deze deur open - ik beloof je dat ik geen voet in de kamer zal zetten.’

‘Je weet dat ze daar niet is, John,’ antwoordde ArchAngel.

‘Ja, dat weet ik. Ik moet gewoon zien wat ze heeft meegenomen,’ antwoordde John; daarna ging de deur van het slot. Dit was veel beter dan de kamers in het huis in Florida waar niemand de deur van buitenaf kon openen. Hier kon ArchAngel alle deuren openen en sluiten, vergrendelen en ontgrendelen. John trok de deur open, de lichten gingen aan en hij tuurde rond in haar kast.

Haar pistolen, leren broek en haar beschermende borststuk ontbraken. Haar katana stond op zijn standaard. John draaide zich om, stopte en keek toen om. Haar kortere zwaard, de waki-zashi, ontbrak.

Dus het waren waarschijnlijk mensen, niet Forsaken.

Jan sloot de deur. ‘Bedankt ArchAngel.’ Hij hoorde de deuren achter zich sluiten en wendde zich tot haar mastersuite badkamer. Het was, net als al haar kamers, enorm. Hij keek naar binnen en zag een envelop en een stuk papier met een notitie.

John stapte naar haar toilettafel, driedubbel breed met twee wastafels en een grote ruimte ertussen voor make-up en andere spullen. John vond het een beetje veel. Bethany Anne droeg zelden meer dan een beetje blos en misschien wat lippenstift.

Hij las het briefje, geschreven met een blauw potlood in het handschrift van een jonger iemand.

Juffrouw Anne,

Ik weet niet zeker of u kunt helpen, maar mijn vader zit in de problemen. Mijn moeder werd meegenomen door slechte mensen die eerst haar pijn deden en daarna mijn vader.

Ze willen dat hij hen helpt omdat hij een wetenschapper is en ze iets willen. Ze lieten hem beloven dat hij het de politie niet zou vertellen.

Omdat hij het aan niemand mag vertellen, en ik het ook niet aan de politie mag vertellen, dacht ik dat iemand met veel macht, zoals u, mijn moeder en mijn vader zou kunnen helpen.

Zo niet, dan begrijp ik het. Ik weet dat u het behoorlijk druk hebt met uw schepen en zo.

Bedankt voor het luisteren,

Anne.

p.s. Ik hou van uw achternaam, het is hetzelfde als mijn voornaam.'

John kon de vlek zien waar Bethany Anne's traan in de pagina moet zijn opgezogen. Hij schudde zijn hoofd, pakte de envelop met het adres en liep haar suite uit.

John wist nu bij benadering waar en waarom. Nu moest hij bedenken wat hij eraan moest doen.

Hij reikte omhoog om de kleine intercomknop op zijn kraag ingedrukt te houden. 'Dit is John, onze Queen is AWOL.'

QBS ArchAngel boven Japan, 18 uur voor de ontmoeting

Bethany Anne stak haar hand uit om de aangeboden post aan te pakken. 'Bedankt, Kevin.' Ze knikte, bedankte en pakte een appel van de fruitschaal op het dressoir. 'Ashur!' riep ze over haar schouder. Ze hoorde Ashur opstaan onder de tafel waar Team BMW aan het eten was. Ze waren zulke watjes als het om zijn eten ging. Een droevig gezicht en alle drie de mannen zwichtten en gooiden eten naar hem toe.

En ze gaven elkaar de schuld dat ze hem voedden.

Ashur haalde Bethany Anne in op weg naar de suite. Ze schudde Ashurs hoofd. Ze zou zweren dat hij een paar centimeter was gegroeid.

TOM.

Ja?

Kan Ashur groter worden nadat hij in de Pod is geweest?

Ja, dat is mogelijk. De nanieten hebben misschien besloten dat hij om de een of andere reden moest veranderen. Mogelijk vanwege zijn voortdurende lichamelijke inspanning tijdens jouw training. We kunnen hem altijd terug in de Pod stoppen en een kijkje nemen.

Nee, het is niet zo belangrijk. Tenminste nog niet.

Bethany Anne knikte naar de bewakers van de deuren die naar de ruimtes van de Bitches en Elite leidden en ten slotte naar de bewakers bij haar eigen suite. Ze had misschien net zo goed via de Etherie naar haar suite kunnen lopen, maar het was goed voor iedereen om haar te zien.

Ze ging haar kamer binnen, de deur was al geopend door ArchAngel en mompelde 'bedankt' toen de deur achter haar dichtging. In haar appel bijtend liep ze naar haar badkamer. Ashur sprong op haar bed.

'Hee!' Ze draaide zich om naar haar deur. 'Ga niet over mijn hele bed heen. Ik moest de laatste dekbedhoes laten reinigen. Waar was je in godsnaam boos over?'

Ashur zuchtte vanuit haar slaapkamer.

'Dat is niet mijn schuld! Je luie reet is niet op tijd naar de kantine gegaan om ze op tijd tegen te komen.' Nog een zucht. 'Onzin, ze hoeven niet elke dag op hetzelfde tijdstip te eten omdat jij een voorkeur hebt. Bovendien staat er altijd hondenvoer voor je klaar.' Bethany Anne grijnsde toen ze Ashurs gejammer hoorde.

Ze draaide zich om, gooide het klokhuis in de prullenbak en begon de post te door te nemen.

Ze pakte de eerste brief. 'Ik heb een eiland gewonnen... voor het ronde archief.' Dan de volgende. 'Ik ben gevraagd om volgende maand deel te nemen aan een symposium over technologie... Ook voor het ronde archief. Ik heb onbetaalde snelheidsboetes in Florida. Huh, ik vraag me af of ik deze moet inlijsten.' Ze haalde haar schouders op en gooide de envelop in de prullenbak.

Ze zag een envelop in mooi blokhandschrift, maar dan in potlood geschreven. Vreemd. Ze opende het en las de brief.

Toen las ze het opnieuw, langzaam.

ADAM, check dit adres. Is dit legitiem?

>>JA, ER WOONT EEN GEZIN VAN DRIE PERSONEN OP DAT ADRES IN LAS VEGAS.<<

Voor wie werkt de vader?

>>OM VEILIGHEIDSREDENEN GEBLOKKEERD, OP DIT MOMENT ONBEKEND.<<

Werkelijk? Fuck. Bethany Anne tikte een paar keer met de brief op haar handpalm. **Kun je erachter komen of er een probleem is?**

>> DE DOCHTER, ANNE, IS TWAALF. ZE IS AL TWEE DAGEN AFWEZIG OP SCHOOL. VOORHEEN HEEFT ZE DE LAATSTE HONDERDTWEEËNTACHTIG SCHOOLDAGEN NIET GEMIST.<<

‘Valstrik of echt, val of echt?’ zei Bethany Anne hardop.

Sluiten ze elkaar uit? onderbrak TOM.

‘Nee, dat doen ze niet,’ beaamde Bethany Anne.

Ga je iemand sturen om te kijken?

Nee, ik ga dit doen. Het heeft een subtiele benadering nodig, een vrouwenhand.

En Gabrielle?

Ik wil haar tijd met Eric niet verknoeien.

Hoe zit het met ... huh ... juist.

Wat bedoel je met ‘juist?’

Je verveelt je.

Ik heb altijd gehoord dat het probleem met royalty is dat ze geen band hebben met de gewone mensen. Ik wil niet dat mij dat overkomt.

Je verveelt je.

En dat ook.

Alleen wij drieën?

Nee, we zullen met z’n vieren zijn.

Godzijdank. Even dacht even dat je naar buiten zou gaan en geen hulp zou aanvaarden. TOM zuchtte mentaal.

‘Ashur,’ begon Bethany Anne in de richting van haar kast. ‘Laten we een klein meisje gaan redden.’ Zijn gehijg klonk ineens een stuk meer opgewonden. ‘Ik weet het. Dom van mijn bewakers om me met rust te laten en me toe te staan helemaal op mezelf kattenkwaad uit te halen.’ Deze keer klonk het alsof Ashur lachte en niet hijgde.

‘Oh, hou je mond,’ zei Bethany Anne. ‘Wees blij dat jouw luie reet meegaat, anders zo je hier vast zitten.’

Ze trok andere kleren aan en laadde haar wapens. Toen ze de wakizashi zag, glimlachte ze en greep het kortere zwaard. ‘Kom hier jij. We hebben al een tijdje niet meer gefeest.’ Ze keek naar haar laarzen op de grond. ‘Jakkas, geen laarzen; deze keer neem ik de Puma’s.’

Ze pakte een jas en verborg haar wapens.’ ArchAngel, doe deze deur op slot.’

Waarom dacht ik dat je dit als een volwassene zou afhandelen? vroeg TOM.

‘Als sla je me dood,’ antwoordde ze. ‘Laten we gaan, lekkere harige witte bewaker.’ Bethany Anne greep Ashurs nek, deed een stap naar voren en verdween.

Een minuut later ging het licht in de kast uit.

TQB basis Denver, Colorado

Bethany Anne arriveerde met Ashur op het hoofdkantoor in Colorado in een van haar aankomstkamers. Het duurde even voordat ze naar buiten sloop.

Helaas stond de persoonlijk aangepaste F12berlinetta die voor haar was opgewaarderd, opgesloten in de garage en daar stond ook nog een bewaker. Ze had hem gelast vierentwintig uur lang niet te vertellen dat ze de auto had meegenomen.

Het verlaten van de basis dwong haar om personeel bij twee extra veiligheidscontroles te instrueren om haar aanwezigheid niet te melden. In ieder geval niet binnen vierentwintig uur.

Bethany Anne genoot een paar uur van de frisse lucht terwijl zij en Ashur door de bergen reden, richting Las Vegas. Ze keek in haar achteruitkijkspiegel om te vast te stellen dat er niemand achter haar reed en zei toen tegen TOM dat hij de wagen op zijn staart moest trappen.

Hun auto kwam van de weg los en begon door de nachtelijke hemel te vliegen.

Binnen een kwartier daalde ze af op een kleine weg buiten North Las Vegas. Ze voerde het adres in het ingebouwde navigatiesysteem in en reed de stad in toen de eerste zonnestrallen verschenen.

‘Hé, maak mijn leer niet vies.’ Ze boog zich voorover en veegde een paar van Ashur’s witte haren van de zitting. ‘We moeten een vriendin voor je zoeken, misschien kan ze je leren om niet op de stoelen te verharen. Ashur keek naar Bethany Anne, zijn hoofd opzij strekkend en grommend. ‘Ik weet niet hoe ik kan vaststellen of ze slim is,’ zei ze. ‘Waarschijnlijk is het beste bewijs als ze je bij de eerste de beste gelegenheid in je kont bijt.’

Hij gromde en keek uit het raam terwijl Bethany Anne lachte.

>> IK HAD JE MAKKELIJK DE JUISTE WEG NAAR DE LOCATIE KUNNEN GEVEN. <<

Dat weet ik ADAM, soms hebben de kleine computers ook wat aandacht nodig.

Je wilde gewoon met je nieuwe speeltje spelen.

Je zegt het alsof het een slechte zaak is, TOM.

De routebeschrijving bracht haar naar de westkant van Las Vegas en ze stopte bij een beveiligingspoortje in de buurt.

Bethany Anne zag het Red Rock Casino een paar kilometer verderop en de Red Rock Canyon net daarachter.

★ ★ ★ ★ ★

Casper las het laatste Vegas-nieuws toen een auto de Spanish Trail afreed en de koplampen door hun raam flitsten terwijl er weer een heldere dag aanbrak. Hij keek net op tijd op om een Ferrari te zien

toen zijn partner, Jocelyn, zei: ‘Tien dollar dat het een oude man is met grijs haar en een toupet.’

Hoewel hij niet zo goed naar binnen kon kijken, zag hij wel iets dat leek op een grote witte hond op de voorbank. ‘We hebben een weddenschap,’ antwoordde hij; hij stapte uit het van airconditioning voorziene wachthuisje en sloot de deur achter zich.

De Ferrari stopte netjes naast hem en de getinte ruit begon te zakken.

Dat gold ook voor de kaak van Casper. ‘Hallo,’ wist hij uit te brengen. Jocelyn was hem tien dollar schuldig. Je kon deze vrouw niet verwarren met een oude, dikke en kalende, blanke man die een auto gebruikte om zichzelf op de markt te brengen. Ze zag er ook niet uit alsof ze de auto nodig had om zichzelf te verkopen. Maar dit was Vegas. Casper veronderstelde dat ze een ‘relatie’ van de elite kon zijn. Als ze dat was, dan kon Casper haar niet betalen.

‘Hallo, jij bent Casper, toch?’ ze glimlachte en knikte naar zijn naambadge. ‘Ik ben hier om mijn broer te verrassen,’ haar stem, fluweelzacht over staal, verwarmde zijn ziel. ‘Zou je me dat willen laten doen zonder me op je notitieblok vast te leggen?’

Even later stapte Casper weer naar binnen en stopte zijn notiebord in de kast. Het viel hem nauwelijks op dat Jocelyn de tien dollar voor zich uit schoof. ‘Jij wint de tien dollar. Ze was geen oude dikke man.’ Toen begon Jocelyn het geld naar zichzelf toe terug te trekken. ‘Maar je verliest het geld omdat je haar naam niet op het notiebord hebt gezet. Het is nu zwijggeld.’

Casper knikte instemmend met de deal.

★ ★ ★

Bethany Anne reed voor het vijftienhonderd vierkante meter grote, twee verdiepingen hoge gebouw langs. Het had een Spaans bakstenen dak en een mooi onderhouden gazon. Alle huizen in deze omheinde gemeenschap waren goed onderhouden.

Ze stapte uit haar auto en liep rond om Ashurs deur te openen. Hij sprong eruit, keek om zich heen en snoof de lucht op.

Er gingen al een paar auto's naar het werk, maar haar auto liet iedereen in deze buurt zien dat ze hier thuishoorde.

De twee liepen samen naar de deur.

★ ★ ★

‘Hij heeft bezoek,’ zei Dieter terwijl hij met zijn verrekijker uit het raam keek, ‘aantrekkelijke vrouw, en... een hond.’

‘Niet bepaald een standaard militair reddingsteam,’ merkte Gunter op, terwijl hij zijn koffie dronk en naast zijn partner kwam staan. ‘Misschien zijn familie?’

‘Ik kan het niet zeggen.’ Dieter deed de verrekijker weg. ‘Hier, kijk eens, ik ga Klaus wakker maken voor het geval we een probleem hebben met de planning. Vandaag zou hij de gegevens downloaden in ruil voor zijn vrouw.’

Gunter zette zijn koffie neer en nam de verrekijker aan. ‘Ja, aantrekkelijk. Vreemd dat ze in Las Vegas een jas draagt.’ Gunter keek weer naar de auto. ‘Ik kan niet zien uit welke staat ze komt. Misschien komt ze hier niet vandaan?’

Dieter riep terug vanuit de kamer aan de andere kant van de gang: ‘Ik weet het niet.’ Er werd geklopt. ‘Klaus, wakker worden. We hebben een onverwachte bezoeker.’

‘Hier?’ vroeg de man vermoeid.

‘Nee,’ antwoordde Dieter. ‘Aan de overkant van de straat. We moeten misschien ingrijpen, dus maak je klaar.’ Hij stapte weer de voorkamer in. ‘Wat nu?’

‘Ze klopt op de deur,’ zei Gunter. ‘Staat het volume hoog?’ Seconden later hoorden ze de deur aan de overkant van de straat opengaan en Mason's stem kwam luid en duidelijk binnen.

‘Hallo?’

De vrouwenstem antwoordde: ‘Het spijt me, meneer Jayden, maar het schooldistrict van Clark County maakt zich zorgen om uw dochter, Anne. Ze heeft al twee dagen van school gemist.’

‘Anne? Ja, ze is ziek.’

‘Mag ik haar zien?’ antwoordde de vrouw.

‘Wat? Nee. Het spijt me, wie zei je ook alweer dat je was?’

‘Mijn naam is Bethany Anne ...’

★ ★ ★

Als iemand recht omhoog had gekeken, zou hij op de juiste plek kijken om een klein zwart stipje in de lucht te zien.

Zouden ze het kunnen zien? Nee.

John luisterde naar het gesprek beneden. ‘ArchAngel, vang je audio van draadloze signalen op?’

‘Ja, John. Er komen draadloze signalen van het huis waar Bethany Anne zich bevindt, het gaat richting die paar huizen aan de overkant van de straat.’

‘Je kunt niet zeggen welke?’

‘Nee, alleen de richting. Het is òf het huis er recht tegenover, òf het huis ten zuiden ervan.’

John bleef luisteren naar het gesprek terwijl Bethany Anne sprak.

‘Mijn naam is Bethany Anne en ik help het Clark County School District om hun inkomen te maximaliseren door ervoor te zorgen dat alle gezonde kinderen naar school gaan. Het vermindert spijbelen.’

‘In een Ferrari?’

John grinnikte en vroeg zich af hoe zijn baas deze vraag zou beantwoorden. Hij hoorde de pauze en zag haar bijna omdraaien om te bevestigen dat ze inderdaad in een Ferrari had gereden.

‘Nou... ja. Het is mijn nieuwe auto. Zie je, ik help het schooldistrict in de ochtenden. De rest van de dag hang ik een beetje de mooie bonus vrouw uit.’

Hoog in de lucht sloeg John tegen de zijkant van de Pod en probeerde zijn lach in te houden. ‘Oh God!’ schreeuwde hij. ‘ArchAngel, vertel me alsjeblieft dat je dit opneemt?’

‘Dat doe ik John.’

Hij veegde een traan van zijn gezicht terwijl hij zijn lach probeerde te onderdrukken. ‘Lieve, gezegende moeder van Sint

Payback-is-a-Bitch, ik ga dit gebruiken.’ John moest zijn lach inhouden terwijl de twee onder hem doorgingen met praten.

★ ★ ★

‘Ze helpt de school?’ vroeg Gunter verbaasd.

‘Amerikaanse scholen worden betaald voor het aantal kinderen dat per dag in de klas is. Het is erg duur voor het plaatselijke school-district als een kind ziek is,’ legde Klaus uit terwijl hij de kamer binnenliep, zijn holster aanpaste en zijn pistool erin liet glijden.

‘Dit kan een probleem zijn,’ legde Dieter uit. ‘We hebben hem nog maar één keer nodig om naar zijn werk te gaan. Grijpen we haar, of wat?’

Gunter haalde zijn schouders op: ‘We doen alleen iets als ze niet weggaat.’

★ ★ ★

De stem van de vrouw die voor Mason stond, veranderde; op de een of andere manier zoeter en toch dwingender. ‘Laat me binnen, Mason.’

Mason deed de deur verder open en deed een stap achteruit. ‘Waarom komt u niet binnen, mevrouw Anne.’

Bethany Anne stapte het huis binnen, na Ashur die voor haar was gesprongen en om zich heen keek. ‘Mijn naam is gewoon... weet je, laat maar.’ Ze keek op Ashur neer. ‘Zoek uit of we een probleem hebben.’ Ashur ging ervandoor en rende de trap op.

‘NEE!’ Mason kwam achter Bethany Anne langs en duwde haar aan de kant toen ze allebei gegrom hoorden vanuit de kamer bovenaan de trap. Mason greep de reling vast en sprong naar de derde trede. Hij rende de trap op en was verrast toen hij uit balans raakte, het voelde alsof hij opzij was geduwd. Hij kwam overeind en bleef doorrennen naar de kamer van zijn dochter.

Ze mocht absoluut niet uit dat bed komen.



‘Gottverdammt!’ Klaus stormde de kamer uit en rende door de gang naar de voordeur. ‘Als die teef het kind van het bed trekt, is de operatie mislukt’, schreeuwde hij terwijl hij verwoed probeerde de deur te ontgrendelen.

Gunther en Dieter zaten hem op de hielen toen hij de voordeur openrukte en alle drie de mannen renden over de stoep.

‘ArchAngel, breng me daarheen!’ beval John en begon zich los te maken. De Pod kwam schreeuwend uit de lucht naar beneden.

De drie mannen hadden de straat niet gehaald toen de bovenkant van het huis ontplofte. Ze draaiden zich allemaal om, bedekten hun hoofd en sprongen terug op het gazon terwijl puin hen bekogelde. Een groot stuk schoot, nauwelijks dertig centimeter voor Gunthers gezicht langs, en eindigde als een spies in het gras.

Ze stonden op en trokken hun pistolen en keerden terug naar het huis. Er kwam vlammen uit de bovenste ramen.

‘Shit!’ Klaus stampte met zijn voet. ‘We waren zo dichtbij!’ Ze renden naar de voortuin.

Dieter was de eerste die het dalende object links van hen opmerkte. Hij dacht dat een groot deel van het huis naar beneden kwam, maakte hij een ruk met zijn hoofd en riep: ‘Pas op!’

De mannen doken weg, maar niets raakte de grond. Toen ze weer opkeken, stond links van hen een grote blanke man, met een venijnige blik op zijn gezicht die een pijnlijke dood beloofde. Hij staarde naar hen, had twee uniek ogende geweren in zijn handen die op hun hoofd waren gericht.

De drie mannen richtten hun geweren naar achteren. ‘Wie ben je?’ vroeg Klaus.

‘Ik ben,’ antwoordde hij met amper-ingetogen emoties, ‘de man die je gaat doden om wie je zomaar hebt opgeblazen.’

Ze keken elkaar een paar seconden aan.

Een vrouwenstem klonk van achter hem. Het begon laag en langzaam, maar groeide op in zowel de toonhoogte en volume toen de

stem verder sprak, 'Vuil klotenlikkende, kontneukende, lul loze verrimpelde testikel zuigende tweekoppige buitenaardse hoerenjong!' schreeuwde ze. 'Dat deed verdomde pijn!'

Een van de drie mannen draaide zich om. De twee tegenover John hielden niet van de glimlach die zijn gezicht sierde, of zijn uitspraak: 'Jongens, ik wilde jullie alleen maar vermoorden. Nu, je hebt het pas echt goed verkloot. Tegen de tijd dat ze klaar is met je, kun je alleen nog maar wensen dat je dood was.'

Degene aan de linkerkant keek achterom en riep uit: 'De bonus-vrouw?'

John snoof terwijl de dame kortaf sprak: 'Jou vermoord ik als eerste.'

De witte hond naast haar blafte. 'Nee,' zei ze. 'Je mag zijn noten er niet af bijten. Ik wil niet de hele ochtend die lucht uit je bek ruiken.'

'Dieter, zou je de teef niet gewoon neerschieten?' vroeg Gunter. 'We moeten hier weg!'

'Heren,' haar stem ging als zoet en zacht fluweel over gehard staal. 'Ik beveel je, leg je wapens neer.'

'Ja, loop naar...' begon Gunter te zeggen voordat hij voelde dat hij haar bevelen opvolgde en eindigde met 'de hel?'

John, die zijn pistolen bij zich hield, liep naar hen toe en schopte hun geweren weg.

'Bethany Anne, we moeten echt gaan. Waar zijn de mensen van dat huis?'

'Colorado.' Ze draaide zich om te kijken naar haar auto. 'Fucking Apentieten!' riep ze geërgerd. 'Dat was mijn nieuwe Ferrari, stelletje kut-maagden!'

John keek en moest instemmen. De carrosserie van de auto was naar de kloten door de explosie. De Ferrari zag er niet al te best uit.

Ze ademde langzaam. 'Nou, dat bepaalt je lot.' Ze liep naar de man die haar nog steeds aankeek. 'Ik hoop dat er niemand een video heeft,' mompelde ze en gaf hem een klap. De 'knal' van de klap was luid, maar de man die ze sloeg was verdwenen

‘Krijg nou de pest,’ riep Gunter uit toen hij een klap op zijn achterhoofd kreeg en ook verdween.

Ze zei tegen de laatste man: ‘Zeg geen fucking woord. Als jij en je twee maatjes willen blijven leven, stel ik voor niet te ver te lopen van waar ik je naartoe stuur. Anders kan ik jullie, nutteloze hufters, misschien niet meer vinden.’

‘Waar stuur je mij naaaa ...,’ was alles wat Klaus kon zeggen voordat de achterkant van zijn hoofd ontplofte van de pijn en hij uit het zicht verdween.

Ashur gromde achter haar. ‘Ja, goed punt.’ Ze wendde zich tot John: ‘Pod?’

‘Boven ons.’

‘Laat maar.’ Ze draaide zich om en keek Ashur aan. ‘Laten we gaan Boy Wonder.’ Ashur hijgde. ‘Nee, ik ben niet je verdomde *sidekick*, viervoetig lopend tapijt.’ Ze stak haar hand uit en pakte John vast. ‘Kom hier, of ik regel geen date voor je.’

Ashur draafde op haar af en gromde weer naar haar. ‘Het kan me niet schelen,’ antwoordde ze. ‘Ik ga je niet helpen met een vrouwtje en we gaan ook niet op internet zoeken. Dus accepteer het nou maar, lekkere oponeerbare duimloze lastpak.’

ADAM, zoek en vernietig hun bewakingsapparatuur als je dat kan.

>>ALS IK KAN?<<

Wat als het niet is aangesloten op internet?

>>IK WAS AAN HET SURFEN OP DE RADIOGOLVEN...<<

TOM, zorg alsjeblieft voor de Pod en de auto.

Ja, mij Bonus Vrouw.

TOM.

Ja?

Hondenhok voor jou, hersenloze alien.

Ze hoorde TOM in haar hoofd grinniken.

Ze greep Ashur en de drie verdwenen. De Ferrari ging de lucht in en liet een puinhoop achter, veel vragen en niet veel antwoorden.

HOOFDSTUK 2

QBS ArchAngel boven Japan, 16,5 uur voor de ontmoeting in Japan

John schudde zijn hoofd, hij liep net het Pod dok in. Gabrielle liep achter hem aan en zette haar tirade voort. ‘Waarom ga jij in plaats van mij of waarom niet jij en ik? Beantwoordt in ieder geval *die* vraag, slap excuus voor een wandelende mimespeler,’ hijgde ze geërgerd.

John grijnsde. De laatste honderd meter, helemaal vanaf de verblijven van de Bitches, had hij geluisterd naar Gabrielle’s geklaag dat hij haar niet meenam. Hij liet zijn reistas van zijn schouder glijden en legde hem in zijn Pod voordat hij zich omdraaide en naar de vampier keek. ‘Omdat ik al een mooie vrouw heb waar ik in het openbaar mee omga. Ik heb er geen twee nodig, vooral niet omdat je net bent genomineerd om hier Bethany Anne te vertegenwoordigen.’

‘Wie heeft je in godsnaam verteld dat ik de beste optie was voor die rol?’ antwoordde Gabrielle.

‘ArchAngel. Ze zei dat Bethany Anne hoogstwaarschijnlijk jou zou kiezen, aangezien je die rol al vervulde toen we met z’n allen naar China gingen.’ John zette zijn starwedstrijd voort.

Gabrielle staarde tien seconden omhoog, naar John op. ‘Shit,’ snauwde ze ten slotte. Gabrielle draaide zich om en begon het dok weer uit te lopen. ‘Denk maar niet dat ik dit zal vergeten, John!’ riep ze over haar schouder

John draaide zich om. ‘Nee, dat zou het leven te gemakkelijk maken,’ beaamde hij.

John hoorde Gabrielle schreeuwen vlak voordat ze door de deuren stapte: ‘Dat heb ik gehoord!’

John keek achterom om er zeker van te zijn dat de deuren gesloten waren. ‘Natuurlijk heb je dat. Je kunt een mierenscheet horen in een orkaan.’ John nam plaats in de Pod en begon te vergrendelen. De deuren van de Pod sloten en vergrendelden. ‘ArchAngel, hoe gaat het met Gabrielle?’

‘Ze vertelt me dat ik het met haar moet hebben over ‘meisjes die bij elkaar altijd steunen.’

John grinnikte: ‘Beseft ze niet dat je er net zo goed als een man uit kunt zien?’

‘Waarschijnlijk wel, maar aangezien mijn avatar Bethany Anne is, betwijfel ik of het in me opkomt.’

‘Nee, waarschijnlijk niet.’ John was klaar met het vastklikken van zijn gordels. ‘Breng me uit het dok.’ Hij wachtte even voordat hij vroeg: ‘Waarom wilde je dat ze hier bleef?’

‘Omdat ik de gegevens heb geanalyseerd, John. Je gaat Bethany Anne steunen. Je zult haar niet veroordelen en je zult haar gedrag niet afkeuren. Boven alles ben jij haar rots in de branding; ze steunt op jou. Jij bent de beste keuze.’

De Pod gleed door het zwaartekrachtschild de ruimte in. Binnen enkele ogenblikken vloog het door de ruimte, honderddertig kilometer boven de aarde.

‘Je kunt me net zo goed naar het adres brengen, ArchAngel.’

‘Begrepen, John. Je komt over achttien minuten aan.’

Een halve dagmars van Shennongjia Peak, Hubei

Bai leunde achterover tegen een boom en duwde zijn rugzak in een kleine ruimte tussen de takken, zodat hij een deel van het gewicht van zijn rug kwijt was. Zhu knikte naar zijn vriend toen hij naar boven kwam.

Bai zei: ‘Enig idee of onze spoorzoekers vermoeden waar we heen gaan?’

Zhu knikte. ‘Ja, we werden gekozen om de tweede groep te nemen die vertrok. Ik luisterde naar de gesprekken en het lijkt erop dat

onze groep een andere groep heeft ontmoet. De nieuwe groep stopte even en vertrok toen.'

'Dat is goed, toch? Dat betekent dat onze groep langzamer ging en dat we hen niet al te ver hoeven te volgen?' vroeg Bai.

Zhu schudde zijn hoofd. 'Bai, ze stopten en hadden een ontmoeting met iets dat zich bij hen voegde. Dat 'iets' liet kattensporen achter, beweert onze tracker. Hij was er helemaal niet blij mee.'

'Waarom niet? We weten dat ze in een soort Were kat kunnen veranderen, wat is hun probleem? We hebben allemaal wat zilver bij ons.'

'Bai, wat doen katten meer dan de meeste dieren? Zhu keek het bos in, omhoog naar de takken van de bomen boven hen.

Bai volgde zijn vriend's blik en dacht erover na. 'Ze jagen.'

Zhu knikte. 'Ze jagen. En nu jagen ze op ons met het intellect van een mens en een kat.'

'Dat is niet goed,' beaamde Bai, terwijl hij harder in het gebladerde boven hen probeerde te kijken. 'Denk je dat ze een val opzetten?'

Zhu keek naar zijn vriend. 'Jian zei tegen Shun en mij, dat we erop moeten rekenen.'

Bai knikte en controleerde, voor de vierde keer die ochtend, zijn geweer, om er zeker van te zijn dat zijn zilveren kogels waren geladen.

HOOFDSTUK 3

Etherie

Ik zeg alleen maar,' mompelde Gunter. 'Hoe weten we dat ze niet tegen ons loog?'

'Weet je waar we verdomme zijn?' vroeg Klaus, in alle richtingen in de grijsheid kijkend. 'Ik kan geen klote zien. En jullie beiden ook niet. Dus, ze zei dat ze ons zou vinden als we ons niet zouden verplaatsen.'

'Alsof ik die vrouw vertrouw! Ben je er eindelijk achter wie ze is?'

'Ja, ik weet waar ik haar gezicht heb gezien,' gaf Klaus toe.

'En?' drong Gunter aan.

'Zij is het hoofd van TQB.' Klaus keek in de verte, maar er veranderde niets. Hij kon nog steeds niets zien, alsof hij op een koude ochtend in de mist keek.

'Wat voor rotzooi heeft ze als ze ons,' Dieter knipte met zijn vingers, 'zo naar een ander deel van de aarde kan sturen?'

'Waarom denk je,' vroeg Klaus, zich tot Dieter wendend, 'dat we op aarde zijn?'

QBS basis, Colorado, VS

Mason nam een kopje koffie van Jasmin aan. Ze had hem en zijn dochter meegenomen uit de kamer waar ze waren verschenen na de grijze... plek.

Nu zat hij aan een tafel, met Anne in slaap in de stoel naast hem, haar hoofd op zijn schouder. Haar armen waren om de zijne geslagen en zorgden ervoor dat hij niet bewoog terwijl ze sliep.

Hij wist dat zijn baan ongelooflijk geheim was, maar had eerblijkelijk gezegd niet gedacht dat het ooit gevolgen zou hebben voor zijn vrouw of zijn kinderen. De realiteit van hoe nonchalant hij met hun veiligheid was omgegaan, maakte hem beschaamd. De afgelopen anderhalve week was een nachtmerrie geweest.

Met een deel van de geheime technologie waaraan hij werkte, had hij nooit verwacht dat hij zo snel onder de indruk zou zijn van de capaciteiten van iemand buiten de mensen met wie hij werkte.

Mason wenste dat hij wat papier of iets dergelijks had om zijn gedachten op te schrijven. Hij bleef de gebeurtenissen doornemen en probeerde ze in zijn langetermijngeheugen vast te schroeien. Misschien zou hij op een dag de technologie begrijpen die ze moest hebben gebruikt om de daad te volbrengen.

Hij had haar in huis gelaten toen de hond naar boven was gerend. Hij kon Anne niet van haar bed halen, anders zouden de bommen afgaan. Hij was achter de hond aan gerend en struikelde over de trap. Alsof hij opzij werd geduwd.

Opzij *geschoven*.

Zijn gezicht verstrakte. Was ze zo snel langs hem gerend?

Hij klom de trap op en zag de vrouw al in de kamer; ze sprak met een snelle, afgekapte stem tegen de hond. Ze had Anne nog niet verplaatst, maar ze zag hem de kamer binnenkomen. Ze tikte hem op het voorhoofd en alles werd grijs. Toen was ze daar met Anne en de hond. ‘We moeten gaan,’ zei ze tegen hem en overhandigde Anne aan hem. Toen hij haar pakte, greep ze zijn arm en de hond.

En toen waren ze met z’n vieren in een kamer. ‘Wacht hier,’ zei ze met een bevelende stem. ‘Iemand komt je halen.’

Toen was ze weer weg.

Waar moest hij in godsnaam heen? Hij hield Anne nog steeds stevig tegen zijn borst gedrukt, hield haar alleen maar vast terwijl zij huilde, toen er hard op de deur werd geklopt om zijn aandacht te trekken. Hij deed de deur open en een vrouw vroeg hem haar naar deze kamer te volgen en bracht hen wat ontbijt.

Anne viel in slaap, en hier zat hij dan; zich afvragend wat er nu met Sheila zou gebeuren.

★ ★ ★

De drie mannen konden de stemmen horen voordat ze de vage contouren van twee mensen die naar hen toe liepen, konden onderscheiden.

Ze hoorden een vrouwenstem. 'Ik zeg dat het makkelijker is om ze hier te doden. Zoals in, 'er wordt niemand opgeruimd.'

Een derde figuur verscheen achter de eerste twee. Ze hoorden het geluid van een hond uit de mist komen.

De gigantische gestalte naast haar leek een poging te doen om voor hen drieën te pleiten.

'Ik begrijp dat je het vreselijk vond om terug te gaan en te worden geschroeid in het vuur.'

Nog een grom.

'Jij ook niet, Ashur.'

'Ik had wel pech kunnen hebben en zou terug kunnen komen in een ingestorte muur, dat zou een echte domper zijn geweest.'

Ze kwamen steeds dichterbij.

'Hoe komt het dat jullie dat niet hebben gedaan?'

'Ik kan nu wat zien. Ik heb ontdekt hoe ik nauwelijks hoeft te kijken om toch iets te zien. Het verdomde vuur was nog steeds verdomd heet. Die shit brandde als de hel.' Ze was zo dichtbij dat de drie mannen haar gelaatstrekken konden onderscheiden. 'Ah, hier zijn mijn drie kleine zakkenwassers.'

De hond stopte en ging liggen.

'Dus, waar is de vrouw?' vroeg ze hen. Ze hielden hun mond.

'Oh? Jullie gaan zo ver buiten je boekje, mini penissen, dat het leven zoals je het kent niet bestaat. Je bent niet eens een basisschoolatleet die het tegen een prof opneemt. Dit is een pro-team tegen een aquarium vol goudvissen.'

Ze bekeek ze en verbeterde zichzelf: 'Dode goudvissen.'

Ze reikte onder haar jas en haalde een kort zwaard in een schede te voorschijn. ‘Weet je, om de een of andere reden bestaat er een misverstand dat goede mensen aardig moeten zijn voor *Schweinehunden*, zoals jullie. Persoonlijk ben ik het daar niet mee eens en omdat mijn te grote vriend hier,’ zei ze en wees op de man naast haar, ‘niet bepaald mijn geweten is en dit is niet een goede-agent-slechte-agent routine is, zoals jullie blijkbaar denken, kunnen jullie allemaal mijn kont kussen.’ Er klonk een zacht gegrinnik achter haar. ‘Ik weet het, blijf achter me; je haat het om bloed op je jas te krijgen.’

Ze trok het zwaard uit de schede. ‘*Jene miene mutte...* Dieter, mijn vriend, je kunt gaan.’ Ze was drie meter verwijderd en toen sprongen Gunter en Klaus naar achteren omdat ze Dieter met haar zwaard door zijn buik had gestoken. Haar linkerhand verstikte hem en ze hield hem gemakkelijk omhoog van de grond terwijl hij worstelde. Ze keek over haar schouder en zei tegen de man achter haar: ‘Ik zei het je toch, geeft minder rotzooi als we het hier doen.’

De grote man haalde zijn schouders op. ‘Alles wat ik zei is dat het gemakkelijker zou zijn om de locatie van de vrouw te krijgen van mensen die nog in leven waren, zelfs als je ze in leven zou moeten laten.’

Toen ze zich omdraaide, deden Gunter en Klaus nog een onvrijwillige stap achteruit. De figuur voor hen kwam uit een nachtmerrie. Haar gezicht had gloeiend rode ogen, haar tanden waren gegroeid en ze glimlachte naar hen alsof ze snacks waren. ‘Ik heb nooit gezegd dat ik levende mensen moest hebben om mijn antwoorden te krijgen, John. Ik kan het ze altijd vragen als ik ze voor de tweede keer dood.’

‘Ze is in een magazijn!’ schreeuwde Gunter. ‘Aan de oostkant van Green Valley in Vegas, ik zweer het!’

‘Hou je mond, Gunter,’ siste Klaus. ‘Dat is onze enige onderhandelingstroef.’ Bang of niet, Klaus wist dat de vrouw het enige was dat hen uit deze hachelijke situatie zou kunnen redden.

Dieter worstelde niet langer in haar greep. Zijn levenloze lichaam hing nog wel boven de grond, zijn bloed druppelde in een plas aan